

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 71/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...)r., sygn. akt III K 211/19.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	Uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zawarty w apelacji prokuratora.</p> <p>Zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, obrazy art. 7 k.p.k., obrazy art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. oraz obrazy art. 286 § 1 k.k., art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. zawarte w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Wszystkie zarzuty zawarte w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego oraz zarzut podniesiony w apelacji prokuratora ściśle się ze sobą wiążą, co uzasadnia ich łączne omówienie. Zarzuty te zmierzają bowiem do podważenia ustaleń Sądu Okręgowego, że oskarżony K. W. nie wprowadził w błąd przedstawicieli pokrzywdzonej firmy (...) sp. z o.o., nie doprowadził jej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i nie potwierdził nieprawdy w dokumencie, a w efekcie podważenia wyroku uniewinniającego go od popełnienia zarzuconego mu przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.</p> <p>Zarzuty są w znakomitej większości zasadne, co musiało skutkować</p>	

uchyleniem
zaskarżonego
wyroku i
przekazaniem
sprawy Sądowi
Okręgowemu do
ponownego
rozpoznania.

W pełni zasadny
jest zarzut błędu w
ustaleniach
faktycznych
podniesiony przez
prokuratora, jak też
zarzuty błędu w
ustaleniach
faktycznych oraz
obraży art. 7
k.p.k. podniesione
przez pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego – w
zakresie dotyczącym
niezasadnego
ustalenia, że
oskarżony nie
dopuścił się
przestępstwa
oszustwa. Przed
szczegółowym
odniesieniem się
do tych zarzutów
należy jednak wyjść
od tego, że
pełnomocnik
oskarżyciela
posiłkowego
słusznie powołał
się na stanowisko
Sądu Najwyższego
wyrażone w wyroku
z dnia (...) r.
w sprawie III K
148/15 (zob. L.), że
„ dla przestępstwa
oszustwa nie ma
potrzeby
wykazywania, iż w
chwili zawierania

umowy sprawca
nie miał zamiaru
zapłacić za uzyskane
świadczenie.

Wystarczające jest
ustalenie, że
pokrzywdzony nie
zawarłby umowy,
gdyby wiedział o
okolicznościach,
które były
przedmiotem
wprowadzenia go w
błąd przez sprawcę.

Do wprowadzenia w
błąd skutkującego
niekorzystnym
rozporządzeniem
mienia

wystarczające jest
więc wywołanie
błędnego
wyobrażenia o
okolicznościach
decydujących o
rozporządzeniu lub
sposobie
rozporządzenia”.

Także w wyroku
z dnia (...) r.,
wydanym w sprawie
III KK 380/17, Sąd
Najwyższy
podkreślił, że „dla
przestępstwa
oszustwa nie ma
potrzeby
wykazywania, iż w
chwili zawierania
umowy sprzedawca
nie miał zamiaru
wywiązać się ze
zobowiązania, a
wystarczające jest
ustalenie, że
pokrzywdzony nie
zawarłby umowy,
gdyby wiedział o
okolicznościach,
który były

przedmiotem wprowadzenia w błąd przez sprawcę” (Lex nr 2501278). Wprowadzenie w błąd oznacza zatem zachowanie prowadzące do wywołania u danej osoby błędu, a więc fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości tej osoby, przy czym przed podjęciem działania przez sprawcę pokrzywdzony nie ma błędnego wyobrażenia o rzeczywistości.

Wprowadzenie w błąd może polegać na przemilczeniu, zaniechaniu poinformowania o faktycznym, czy prawnym stanie rzeczy. Z kolei niekorzystność rozporządzenia mieniem, jako kolejne znamię oszustwa z art. 286 § 1 k.k., nie może być utożsamiane z wyrządzeniem szkody.

Rozporządzenie mieniem może być uznane za niekorzystne nie tylko z tego powodu, że sprawca doprowadzając inną osobę do rozporządzenia mieniem nie zamierza wywiązać

się ze świadczenia wzajemnego, lecz także z innych powodów. O niekorzystności rozporządzenia mieniem przesądza ocena rozporządzenia z punktu widzenia interesów osoby rozporządzającej lub innej osoby pokrzywdzonej. Dlatego, zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, ustawowe znamię „niekorzystnego rozporządzenia mieniem” zostaje spełnione wówczas, gdy sprawca działając w sposób określony w art. 286 § 1 k.k. doprowadza inną osobę do takiego rozporządzenia mieniem, które jest niekorzystne z punktu widzenia jej interesów (por. wyrok SN z dnia 30 sierpnia 2000 r., V KKN 267/00, OSP 2001, z. 3, poz. 51 i wyrok SN z dnia 21 sierpnia 2002 r., III KK 230/02, Prok. i Pr. 2003, nr 3, poz. 12). Co też istotne, przyjęciu, że rozporządzenie mieniem miało charakter niekorzystny, nie stoi na przeszkodzie nawet wypełnienie

świadczenia
wzajemnego przez
sprawcę. Istotne jest
bowiem to, czy
w jego wyniku
doszło do ogólnego
pogorszenia sytuacji
majątkowej
pokrzywdzonego, w
tym m.in. do
zwiększenia ryzyka
po _____ stronie
pokrzywdzonego
(por. wyrok SN z
dnia 30 sierpnia
2000 r., V KKN
267/00, OSP 2001,
z. 3, poz. 51 i wyrok
SN z dnia 28 czerwca
2000 r., III KKN
86/98, OSP 2001, z.
1, poz. 10).

Jak już
wspomniano, zarzut
błędu w ustaleniach
faktycznych
podniesiony w
apelacji
prokuratora, jak i
zarzuty błędu w
ustaleniach
faktycznych oraz
obrazy art. 7
k.p.k. podniesione w
apelacji
pełnomocnika
oskarżyciela
posiłkowego są
zasadne w zakresie
oszustwa.

Zgromadzone w
sprawie dowody
jednoznacznie
bowiem wskazują, że
K. W. wyczerpał
swoim
postępowaniem
wszystkie znamiona

przestępstwa z art.
286 § 1 k.k.

Po pierwsze, rację
mają skarżący, że
oskarżony
wprowadził w błąd
przedstawicieli
pokrzywdzonej
firmy (...).

Wprowadzenie w
błąd polegało na
tym, iż wywołał
przeświadczenie, że
jest osobą
„decyzyjną” w
spółce (...) sp.
z o.o., a w
szczególności, i co
najważniejsze, iż to
ten podmiot będzie
odpowiedzialny za
budowę i
dostarczenie
zamówionych
wiatrakowców.

Słusznie podkreślił
prokurator, że
ustalenie tych
okoliczności musi
być oparte na
ocenie całokształtu
zgromadzonych
dowodów. Otóż w
umowie z dnia
19 maja 2016
r. o współpracy
pomiędzy (...) i
G., K. W. określił
siebie jako prezesa
zarządu (...) sp.
z o.o., co nie było
prawdą. Zdaniem
Sądu Apelacyjnego,
działanie to nie
było przypadkowe.
Wprawdzie Sąd
Okręgowy ustalił, że
umowa dotycząca
wybudowania

wiatrakowców
została zawarta
tylko ustnie i
wcześniej, bo (...) r.,
ale niezasadnie zbagatelizował
wspomniany zapis w umowie z dnia (...) r.,
czyli zawartej 13 dni później. Zapis ten niewątpliwie potwierdza wiarygodność w tym zakresie zeznań M. J. i M. W., którzy byli przekonani o tym, że K. W. pełni funkcje prezesa zarządu w wymienionej spółce, a co więcej, że to spółka (...) sp. z o.o., jako „spółka matka”, błędnie odpowiedzialna za wybudowanie i dostarczenie wiatrakowców, co przecież nie było prawdą i w tej kwestii stan faktyczny jest niesporny. W to oszukańcze działanie oskarżonego wpisuje się również następcze wystawienie dwóch faktur pro forma, w których wskazał jako sprzedawcę (...) sp. z o.o. i wskazał rzekomo rachunek tej formy, na który miała być dokonana wpłata zaliczki. Jak się okazało, co też nie jest sporne, konto nie należało do przedmiotowej

spółki, lecz do firmy (...) prowadzonej przez K. K. (1), partnerkę życiową K. W.. Przedstawione fakty wskazują na to, że dowolne jest ustalenie Sądu Okręgowego, iż przedstawiciele firmy (...) mieli świadomość, że ich „partnerem biznesowym jest K. W.” i on był wyłącznym „gwarantem wykonania umowy”, a kwestie „związane z nazewnictwem poszczególnych podmiotów gospodarczych, w ramach których występował jako przedstawiciel, miały znaczenie drugorzędne”. Przedstawione dowody prowadzą bowiem do wniosku, że wiarygodne są zeznania M. J. i M. W., iż działania K. W. utwierdziły ich w przekonaniu, że odpowiedzialnym za realizację umowy będzie (...) sp. z o.o.”, w której oskarżony odgrywa „decyzyjną” rolę. Nadto wiarygodne jest ich twierdzenie, że gdyby wiedzieli, iż okoliczności te nie polegają na prawdzie, w tym, że podane na fakturach pro forma

konto nie należy do przedmiotowej spółki (wskazanej w fakturach!), lecz do K. K. (2) (prowadzonej przez nią firmy), to nie tylko, że nie uiściliby zaliczki, ale też w ogóle nie „realizowaliby” umowy na budowę wiatrakowców. To, że doszło do wprowadzenia w błąd w omawianym zakresie znajduje także potwierdzenie w tym, iż w dniu 7 listopada 2016 r. firma (...) wezwała (...) sp. z o.o. do zwrotu pozostałej do rozliczenia części zaliczki. Wskazuje to jednoznacznie, jaka była świadomość przedstawicieli pokrzywdzonej spółki. Dopiero na skutek tego wezwania spółka (...) dowiedziała się, że (...) sp. z o.o. nigdy nie zawarła umowy z pokrzywdzoną firmą, nie przyjęła od niej żadnego zamówienia, ani zaliczki. Co też istotne, okazało się, że dokumenty złożone w firmie leasingowej, finansującej budowę pierwszego wiatrakowca, dostarczone przez oskarżonego, nie

pochodzą od (...) sp. z o.o., choć tak w nich wskazywano.

Oskarżony przyznał w swoich wyjaśnieniach, że G. była jego klientem, a nie (...) sp. z o.o., co koreluje z powyższą konstatacją o wprowadzeniu w błąd przedstawicieli pokrzywdzonej spółki. Stwarzając pozory, że to (...) sp. z o.o. jest odpowiedzialna za wykonanie umowy, K. W. w ogóle nie informował jej przedstawicieli o zawarciu umowy z G., co w sprawie nie jest kwestionowane. Z dokumentu zatytułowanego (...) z dnia (...) r. wynika, że oskarżony był zobowiązany do przekazywania (...) sp. z o.o. zamówień i to w formie pisemnej oraz że to ta spółka będzie produkowała wiatrakowce, które oskarżony będzie mógł sprzedawać w Polsce. K. W. z tego obowiązku się nie wywiązał i produkcję wiatrakowców podjął „na własną rękę”, choć wobec pokrzywdzonej spółki i kontrahenta leasingowego podjął oszukańcze zabiegi

w celu utrzymania ich w błędnym przekonaniu, że za wybudowanie i dostarczenie maszyn odpowiada (...) sp. z o.o.

Po drugie, należy zgodzić się ze skarżącymi, że Sąd Okręgowy myli się, iż „kwestie związane z nazewnictwem poszczególnych podmiotów” miały drugorzędne znaczenie. Zasady doświadczenia życiowego oraz prawidłowego rozumowania przemawiają bowiem za przyjęciem, że dla nabywcy tak drogiego, wymagającego spełnienia bardzo wysublimowanych wymogów sprzętu, bardzo istotne jest to, czy odpowiedzialnym za jego wybudowanie i dostarczenie będzie duża, renomowana firma, która „zawodowo” trudni się tego rodzaju działalnością, czy też osoba fizyczna, która nie dysponuje takim zapleczem.

Po trzecie, trafnie skarżący kwestionują ustalenie Sądu I instancji, że strony

uzgodniły, iż najpierw powstanie pierwsza maszyna, a dopiero po jej dostarczeniu oskarżony przystąpi do produkcji drugiej maszyny. W tym zakresie Sąd Okręgowy niezasadnie dał wiarę oskarżonemu, choć za wiarygodne należało uznać zeznania M. W. i M. J., z których wynika, że obie maszyny miały powstawać równolegle (odrębną kwestią jest oddanie ich w określonej kolejności, a tu sam oskarżony zdecydował, że jako pierwszą odda maszynę „mniej skomplikowaną”). Za takim uzgodnieniem przemawia treść dokumentu znajdującego się na karcie 17 akt, który, zgodnie z zeznaniami M. J., odnosi się do drugiego wiatrakowca. W dokumencie tym wskazano termin dostawy na dzień (...) r. Słusznie zauważa prokurator, że w sprawie bezspornym jest, iż do tej daty drugi wiatrakowiec nie został dostarczony pokrzywdzonej spółce.

Uwzględniając przy tym to, że oświadczenie o odstąpieniu od umowy nastąpiło w dniu (...) r., spóźnienie w realizacji umowy należy określić jako istotne. W tym też dopatrywać się trzeba przyczyny odstąpienia od umowy, co wynikało zatem z zaniechania K. W., a nie z „niczego nie wynikającej chęci rezygnacji” z zakupu drugiej maszyny przez G.. O zgoła innym podejściu tej spółki do omawianego problemu świadczą również przygotowane w dwóch wersjach oświadczenia o uznaniu długu. W obu oskarżony zobowiązuje się do zapłaty, bądź dostarczenia drugiego wiatrakowca. Oświadczenia te noszą datę (...) r. Tak więc mimo odstąpienia od umowy w dniu (...)r. pokrzywdzona spółka była skłonna nadal odebrać drugą maszynę (kilka miesięcy później!). Oskarżony jednak tej maszyny nie dostarczył. Sąd niezasadnie dał

wiarę gołosłownym twierdzeniom K. W., że budował tę maszynę i miał możliwości jej zbudowania. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, gdyby tak rzeczywiście było, to po upływie tak długiego czasu od zawarcia umowy po prostu by ten drugi wiatrakowiec dostarczył. Tak się jednak nie stało, co wskazuje na trafność stanowiska oskarżycieli, że nie miał takich możliwości. Nie można przy tym zgodzić się z Sądem I instancji, że „skoro oskarżony zbudował pierwszą maszynę, to zbudowałby i drugą”. To bardzo uproszczone rozumowania pomija to, iż drugi wiatrakowiec miał być czteroosobowy i bardziej skomplikowany od pierwszego. Nawet jednak, gdyby założyć, że maszynę tę by zbudował, to pamiętać trzeba, iż nie zmienia to oglądu w kontekście znamion oszustwa z art. 286 § 1 k.k. Maszyna ta byłaby bowiem wybudowana przez K. W. „we własnym zakresie”, a nie przez renomowaną firmę

(...), co przecież było ważkim elementem umowy z punktu widzenia pokrzywdzonej spółki, ponieważ ta ostania firma miała być gwarantem jakości i „marki” wyrobu. Oczywiście jest wszak, że sprzedaż takiej maszyny za dobrą cenę, czy uzyskanie partnera leasingowego zależy od tego, kto jest jej twórcą i jaka „firma” za tym stoi. Nie mówiąc już o odpowiedzialności z tytułu gwarancji, czy rękojmi. Stanowisko to znajduje swoje oparcie też w tym, że już przy zawieraniu umowy leasingowej dotyczącej pierwszego wiatrakowca, oskarżony dostarczył dokumenty, z których wynikało, iż dostawcą tej maszyny jest (...) sp. z o.o., co nie było prawdą (fakt bezsporny). I to działanie K. W. nie było przypadkowe. Zdawał on sobie w pełni sprawę z tego, że okoliczność związana z tym „kto stoi” z wybudowaniem wiatrakowca i kto jest odpowiedzialny za jego dostarczenie

ma dla
kontrahentów
bardzo ważne
znaczenie. Dlatego
też w tym błędnym
przekonaniu
utrzymywał spółkę
(...), której choćby
i dostarczył drugi
wiatrakowiec, to i
tak z perspektywy
interesów tej spółki,
nie tylko byłaby
ona wprowadzona
w błąd, ale
i doprowadzona
do niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem. Do takiej
oceny prowadzą
zacytowane wyżej
orzeczenia Sądu
Najwyższego, z
którymi Sąd
Apelacyjny w pełni
się zgadza. W
tym miejscu można
by sparafrazować,
że gdyby ktoś
miała zamiar kupić
samochód bardzo
dobrej, znanej i
renomowanej marki,
ale inna osoba,
wprowadzając tę
osobę w błąd,
sprzedałby jej
samochód
„wyprodukowany we
własnym zakresie”,
lecz imitujący tę
markę, to
niewątpliwie
mielibyśmy do
czynienia z
przestępstwem z
art. 286 § 1
k.k., nawet gdyby
osiągi pojazdów były
podobne. Szkoda

nie jest bowiem
znamieniem tego
przestępstwa.
Zgodnie z
przywołanymi
orzeczeniami Sądu
Najwyższego,
znamie
„niekorzystnego
rozporządzenia
mieniem” zostaje
spełnione wówczas,
gdy sprawca
działając w sposób
określony w art.
286 § 1 k.k.
doprowadza inną
osobę do takiego
rozporządzenia
mieniem, które
jest niekorzystne
z punktu widzenia
jej interesów, a
przyjęciu, że
rozporządzenie
mieniem miało
charakter
niekorzystny, nie
stoi na przeszkodzie
nawet wypełnienie
świadczenia
wzajemnego przez
sprawcę. Istotne jest
bowiem to, czy
w jego wyniku
doszło do ogólnego
pogorszenia sytuacji
majątkowej
pokrzywdzonego, w
tym m.in. do
zwiększenia ryzyka
po stronie
pokrzywdzonego.
Tak też się stało
w niniejszej sprawie.
Pokrzywdzona
spółka nie zawarłaby
umowy, gdyby jej
przedstawiciele
mieli świadomość,

że za wybudowanie i dostarczenie wiatrakowców nie odpowiada (...) sp. z o.o., tj. renomowana firma, będąca gwarantem jakości i marki, a co się z tym łączy również dobrej ceny sprzedaży, uzyskania finansowania leasingowego, jak też odpowiedzialności z tytułu gwarancji i rękojmi. Warto jednak jeszcze raz powtórzyć, że w przekonaniu Sądu Apelacyjnego, oskarżony nie miał możliwości wybudowania drugiego wiatrakowca.

Po czwarte, Sąd Apelacyjny za wiarygodne uznaje zeznania świadków M. J. i M. W., że pierwszy wiatrakowiec miał być oddany z końcem czerwca 2016 r. M. J. cały czas był konsekwentny w tym zakresie. Pamiętać trzeba, że to on przede wszystkim brał udział w zawarciu umowy ze strony pokrzywdzonej spółki. M. W. początkowo utrzymywał, iż obie maszyny miały być

oddane na przełomie lipca i sierpnia 2016 r., ale później przyznał, że pierwsza maszyna rzeczywiście miała być oddana z końcem czerwca 2016 r. Data ta jest przekonująca, gdyż wiąże się z targami, które miały się odbyć w G.. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, dowolne są twierdzenia Sądu Okręgowego i nie poparte żadnymi merytorycznymi wywodami, iż ustalenie tej daty było niemożliwe, bo oskarżony nie zdążyłby w tak krótkim czasie maszyny wybudować i uzyskać stosowne atesty. Być może i jest to prawdą, ale nie oznacza, że K. W. nie zgodził się na taki termin, nawet z założeniem, iż go nie dotrzyma. To samo dotyczy znalezienia leasingowego finansowania. Skoro przedłużała się produkcja maszyny, to naturalnym stało się wydłużenie terminu, w którym można było poszukiwać kontrahenta leasingowego i tak też się stało.

Po piąte, zasadnie podniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, że Sąd Okręgowy dowolnie ustalił, iż K. W. zdecydował się założyć swoją spółkę we wrześniu 2016 r. i w jej zakresie realizować zamówienie G. z uwagi na złą sytuację (...) sp. z o.o. Umowa z pokrzywdzoną spółką została przecież zawarta 5 miesięcy wcześniej. Ma zarazem rację skarżący, że o chęci „ucieczki” oskarżonego od odpowiedzialności za niewykonanie umowy świadczy również zmodyfikowanie oświadczenia o uznaniu długu i popisanie go nie jako osoba fizyczna, ale jako reprezentant (...) sp. z o.o., choć spółka ta, jak zaznaczono, powstała 5 miesięcy po zawarciu umowy z G..

Po szóste, ustalając stan faktyczny Sąd Okręgowy słusznie przyjął, że wpłacona przez pokrzywdzoną spółkę zaliczka dotyczyła budowy obu wiatrakowców. Znajduje to swoje

oparcie tak w wyjaśnieniach K. W., jak i w zeznaniach M. J. i M. W.. Nie można się jednak zgodzić ze stanowiskiem tegoż Sądu, że oskarżony „nie zbudował drugiego wiatrakowca do końca”, ponieważ pokrzywdzona spółka nie zapłaciła wymaganych 50 % zaliczki. Jak podkreślono, wpłacona zaliczka odnosiła się do budowy obu maszyn, a z zachowania kontrahentów, w tym K. W., wynikało, iż godzą się na obniżenie zaliczki. Oskarżony nie podjął żadnych działań, aby uiszczona była jakakolwiek kolejna transza zaliczki, choć jak twierdził rozpoczął budowę drugiej maszyny. Oceniając omawianą tu okoliczność nie można tracić z pola widzenia tego, że w przekonaniu Sądu Apelacyjnego oskarżony nie miał możliwości wyprodukowania drugiej maszyny, a choćby ją wyprodukował, to i tak nie świadczyłoby to o braku wypełnienia znamion z art. 286 §

1 k.k., co wykazano wyżej.

Po siódme, dla odpowiedzialności karnej K. W. nie ma znaczenia kwestia „rabatów” udzielonych przy zawarciu umowy. R. te zaproponował przecież sam oskarżony. Nie mogą one dziwić, gdy weźmie się pod uwagę, że miał działać „na własną rękę”, a nie pod szyldem (...) sp. z o.o.

Po ósme, to, że oskarżony „zwrócił pokrzywdzonej spółce 30 000 złotych” w żadnym razie go nie ekskulpuje.

Czynność ta stanowi jedynie częściowe naprawienie szkody. Tak samo wewnętrzne przekonanie K. W., że w pełni rozliczył się z G. nie zmienia oglądu całego zdarzenia. To „subiektywne odczucie” jest li tylko przyjętą linią obrony, a świetle przedstawionych argumentów wyczerpanie znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. nie budzi wątpliwości. Na tę ocenę nie wpływa

też to, jakiej kwoty dotyczy powództwo wniesione przez pokrzywdzoną firmę. N. rozporządzenia mieniem, jako znamienia oszustwa, nie można przecież utożsamiać z wyrządzeniem szkody. Realizacja znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. nie jest także uzależniona od taktyki przyjętej przez pokrzywdzonego w dochodzeniu swoich roszczeń na drodze cywilnej.

Po dziewiąte, w sprawie niesporne jest, że oskarżony w fakturze pro forma nr (...) fałszywie wskazał jako sprzedawcę wiatrakowca (...) sp. z o.o. Nadto na tej samej fakturze zamieścił numer konta, na które miała nastąpić wpłata zaliczki, a które należało do firmy (...) prowadzonej przez jego partnerkę, a nie do firmy (...) sp. z o.o., jak na to wskazywałaby treść tego dokumentu. Zachowanie to zostało objęte treścią postawionego K. W. zarzutu i skutkowało przyjęciem w akcie

oskarżenia
kwalifikacji
kumulatywnej z art.
286 § 1 k.k. i art. 294
§ 1 k.k. i art. 271 § 1
k.k. w zw. z art. 11 § 2
k.k. W uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku Sąd
Okręgowy w
pierwszym rzędzie
poddął w wątpliwość
czy K. W. był
uprawniony do
wystawienia takiego
dokumentu. Z tą
konstatacją zgadza
się Sąd Apelacyjny.
Choć
nieprawdziwość
wymienionych w
fakturze
okoliczności jest
oczywista i jasno
wskazuje na
oszukańczy
charakter działań
K. W., to brak
jest jednak podstaw
do przypisania mu
przestępstwa z art.
271 § 1 k.k.
Przestępstwo to
może być
popelnione
wyłącznie przez
podmiot
kwalifikowany, a
więc osobę, dla
której źródłem
uprawnienia do
wystawienia
dokumentu są
przepisy prawa,
polecenie
przełożonego
uprawnionego do
przekazania innej
osobie takiego
uprawnienia, a

ponadto wyrok sądu lub inna decyzja organu władzy państwowej. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, oskarżony nie był uprawniony do wystawienia przedmiotowej faktury pro forma, gdyż takiego uprawnienia nie dawała mu umowa o wyłączne przedstawicielstwo logo C. A. na terenie P.. Co jednak ważniejsze, zarówno oskarżyciel publiczny, jak i pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego nie podnieśli w tym zakresie żadnego zarzutu. W ogóle nie podjęli polemiki co do źródła umocowania oskarżonego do wystawienia faktury pro forma. W swoich apelacjach skarżący skupili się tylko na zwalczaniu poglądu Sądu Okręgowego odnośnie tego, że nieprawdziwe okoliczności wskazane w tym dokumencie nie mają znaczenia prawnego. W tej części argumenty apelujących są też zasadne. Okoliczności te, zdaniem Sądu Apelacyjnego, miały

znaczenia prawne. Istotne jest wszak to, czy kwota zaliczki wpłacana jest na konto firmy, która wskazana jest jako dostawca, czy też na konto osoby, która nim nie jest. Niemniej, skarżący nie zakwestionowali oceny Sądu Okręgowego co do uprawnienia K. W. do wystawienia dokumentu i dlatego, już tylko z tego powodu, w świetle treści art. 434 § 1 pkt 3 k.p.k., Sąd Apelacyjny nie mógł poczynić odmiennego, niekorzystnego dla niego ustalenia. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli środek odwoławczy pochodzi m.in. od pełnomocnika, sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść oskarżonego tylko „w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym”.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego podniósł w swojej apelacji także zarzut obrazy art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., ale treść tego zarzutu wskazuje na to, że tak

naprawdę skarżący dopatruje się obrazy tego przepisu w tym, iż Sąd Okręgowy błędnie ocenił wiarygodność wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków, jak też w poczynieniu przez ten Sąd błędnych ustaleń faktycznych. W rzeczywistości chodziło zatem o obrazę art. 7 k.p.k. i błędy w ustaleniach faktycznych, a te zarzuty już omówiono. To samo należy odnieść do zarzutu obrazy prawa materialnego, który poza tym został podniesiony wyłącznie jako alternatywny, „z ostrożności procesowej”.

Przyznać trzeba, że choć prokurator nie podniósł stosowanego zarzutu, to jednak w uzasadnieniu apelacji wskazał na braki dowodowe. Dotyczyć one miały nie przesłuchania świadków na okoliczność tego, czy pierwsza z dostarczonych maszyn była fabrycznie nowa oraz nie sprawdzenia tego, czy „niedatowany” dokument

zatytułowany „oświadczenie dostawcy” nie został podrobiony. (...) Sądu w tym kierunku nie była przedsięwzięta, ale z punktu widzenia Sądu Apelacyjnego, pozostaje to bez wpływu na konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. W uznaniu Sądu Apelacyjnego, dotychczas zebrane dowody jednoznacznie wskazują bowiem na to, że K. W. dopuścił się przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i niezbędne jest jego skazanie. Sąd Apelacyjny w pełni respektuje stanowisko wyrażone w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2018 r., I KZP 10/18, zgodnie z którym „możliwość uchylenia wyroku uniewinniającego, umarzającego (...) postępowanie karne i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania związana z regułą ne peius określoną w art. 454 § 1 k.p.k. (art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k.)

zachodzi dopiero wtedy, gdy sąd odwoławczy - w wyniku usunięcia stwierdzonych uchybień stanowiących jedną z podstaw odwoławczych określonych w art. 438 pkt 1-3 k.p.k. (czyli np. po uzupełnieniu postępowania dowodowego, dokonaniu prawidłowej oceny dowodów, poczynieniu prawidłowych ustaleń faktycznych) - stwierdza, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. Sama tylko możliwość wydania takiego wyroku w ponownym postępowaniu przed sądem pierwszej instancji jest niewystarczająca dla przyjęcia wystąpienia reguły ne peius określonej w art. 454 § 1 k.p.k.". Nadto Sąd Apelacyjny podziela poglądy Sądu Najwyższego, że sens przytoczonej uchwały oznacza, iż sąd odwoławczy zobligowany jest albo uzupełnić postępowanie

dowodowe, by
upewnić się, że
rozstrzygnięcie
uniewinniające jest
niezasadne, lub
wyraźnie
uargumentować, iż
na podstawie
zgromadzonego w
sposób prawidłowy
materiału
dowodowego nie ma
możliwości wydania
wyroku
uniewinniającego
(por. wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
28 listopada 2019
r., IV KS 48/19,
L.). Właśnie z
tą drugą sytuacją
mamy do czynienia
w niniejszej sprawie.
Analizując zebrany
w sposób
prawidłowy przez
Sąd Okręgowy
materiał dowodowy,
Sąd Apelacyjny
doszedł do
przekonania, że
„nie ma możliwości
wydania wyroku
uniewinniającego”,
ponieważ istnieją
jednoznaczne
podstawy do
skazania K. W.
za przestępstwo z
art. 286 § 1
k.k. We wcześniej
poczynionych
rozważaniach,
odnoszących się
do podniesionych
przez skarżących
zarzutów, wykazano,
że oskarżony
wprowadził w błąd
przedstawicieli

pokrzywdzonej spółki i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Nie ulega też wątpliwości, iż działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Korzyścią miała być kwota uzyskana z tytułu umowy zawartej z G., nawet gdyby pomniejszyć ją o wydatki poniesione na jej wykonanie.

Działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nie negował w swoich wyjaśnieniach oskarżony, co jest też zrozumiałe, gdy weźmie się pod uwagę istotę zawartej umowy.

Ewentualne przeprowadzenie dowodów sugerowanych w uzasadnieniu apelacji prokuratora w żaden sposób nie zmieni oceny Sądu Apelacyjnego. Gdyby okazało się, że pierwszy wiatrakowiec był „fabrycznie nowy”, a „niedatowany” dokument (nieobjęty zarzutem) nie był podrobiony, to i tak zgromadzone dotychczas dowody, wskazują jednoznacznie na sprawstwo

<p>oskarżonego co do czynu z art. 286 § 1 k.k. Gdyby zaś okazało się, że pierwsza maszyna nie była „fabrycznie nowa”, a „niedatowany” dokument podrobiony, to byłyby to tylko dodatkowe dowody potwierdzające sprawstwo K. W..</p> <p>Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania zawarty w apelacji prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek zasługuje na uwzględnienie,</p>		

ponieważ zarzuty podniesione w apelacjach okazały się na tyle zasadne, że wskazują na błędność wyroku Sądu Okręgowego o uniewinnieniu oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu i zaistnienie podstaw do jego skazania za przestępstwo oszustwa. Podstawy takiej oceny zostały omówione wyżej i zbędnym powielaniem byłoby ich powtarzanie w tym miejscu. Pamiętaj jednocześnie trzeba, że zgodnie z art. 454 § 1 k.p.k., sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji. Dlatego też, w świetle tego przepisu oraz łączącego się z nim art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k., zasadność wniosku nie może budzić wątpliwości.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

4.1.

Zwiężle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwiężle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwiężle o powodach zmiany		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa		

prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.	Wyrok uniewinniający oskarżonego od popelnienia zarzuczonego mu czynu z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. został uchylony i sprawę przekazano Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania.	# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwiężle o powodach uchylenia	
<p>K. W. został uniewinniony przez Sąd I instancji, ale zasadne okazały się zarzuty podniesione w apelacjach prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego wskazujące na zaistnienie podstaw do jego skazania za przestępstwo oszustwa. Zgodnie z art. 454 § 1 k.p.k., Sąd Apelacyjny nie mógł w tej sytuacji skazać oskarżonego, a jedynym dopuszczalnym rozstrzygnięciem, w świetle art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k., było uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.</p> <p>Przyczyny, które zdecydowały o takiej decyzji zostały omówione przy okazji oceny zarzutów podniesionych przez skarżących. Nie ma potrzeby powtarzania ich tutaj.</p>	

<p>1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>	
<p>Sąd Okręgowy winien przeprowadzić postępowanie dowodowe w zakresie zarzuczonego oskarżonemu czynu, ocenić zgromadzony materiał zgodnie z zasadami wynikającymi z art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. i poczynić ustalenia faktyczne, które pozbawione będą cech dowolności i luk, mając jednocześnie na względnienie uwagi Sądu Apelacyjnego poczynione przy omawianiu zarzutów podniesionych w apelacjach skarżących. Należy jednocześnie podkreślić, że mimo, iż Sąd Apelacyjny wyraził swoje stanowisko co do podstaw skazania oskarżonego, kierując się uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2018 r. podjętą w sprawie I KZP 10/18, zgodnie z którą było to niezbędne dla wydania wyroku</p>	

kasatoryjnego, to jednak ocena ta nie jest wiążąca dla Sądu Okręgowego. Sąd odwoławczy nie ma bowiem uprawnień do tak daleko idącego związania Sądu I instancji, który będzie ponownie rozpoznawał sprawę. Stałoby to w sprzeczności z wyrażoną w art. 8 k.p.k. zasadą samodzielności jurysdykcyjnej sądu, jak też kolidowałoby z treścią art. 442 § 3 zd. trzecie k.p.k.

Sąd Okręgowy rozpoznając ponownie sprawę winien też zdecydować, czy i w jakim zakresie skorzystać z możliwości przewidzianej w art. 442 § 2 k.p.k. Może też uznać za niezbędne przeprowadzenie dowodów sugerowanych w uzasadnieniu apelacji prokuratora, a dotyczących ustalenia tego, czy oddany przez oskarżonego pokrzywdzonej firmie wiatrakowiec był maszyną nową, czy też używaną, a jedynie "odnowioną". To samo odnosi się

<p>do wskazywanego przez prokuratora sprawdzenia fałszerstwa materialnego dokumentu. Sąd Apelacyjny wprowadzie nie dostrzegł podstaw do przeprowadzenia tych dowodów dla podjęcia decyzji o uchyleniu zaskarżonego wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, ale Sąd I instancji może w tej kwestii wyrazić odmienne stanowisko.</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>H. K. M. Ś. P. G.</p>		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana